

Διδαγμένο κείμενο
Θουκυδίδη Περικλέους Επιτάφιος (41)

«Ευνελών τε λέγω τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παιδευσιν εἶναι καὶ καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἂν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἶδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὐταρκες παρέχεσθαι. καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς πόλεως, ἣν ἀπὸ τῶνδε τῶν τρόπων ἐκτησάμεθα, σημαίνει. μόνη γὰρ τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσω ἐς πείραν ἔρχεται, καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμῷ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἷων κακοπαθεῖ οὔτε τῷ ὑπηκῷ κατάμεμψιν ὡς οὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται. μετὰ μεγάλων δὲ σημείων καὶ οὐ δὴ τοιῶμάστυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι τοῖς τε νῦν καὶ τοῖς ἔπειτα θαυμασθησόμεθα, καὶ οὐδὲν προσδεόμενοι οὔτε Ὀμήρου ἐπαινέτου οὔτε ὅστις ἔπεισι μὲν τὸ αὐτίκα τέρπει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἢ ἀλήθεια βλάψει, ἀλλὰ πᾶσαν μὲν θάλασσαν καὶ γῆν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γενέσθαι, πανταχοῦ δὲ μνημεῖα κακῶν τε καγαθῶν αἰδία ξυγκατοικίσαντες. περὶ τοιαύτης οὖν πόλεως οἶδε τε γενναίως δικαιοῦντες μὴ ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν μαχόμενοι ἐτελεύτησαν, καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ ἐθέλιν εἰκὸς ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν».

A. Από το κείμενο που σας δίνεται να μεταφράσετε στο τετράδιό σας το απόσπασμα: «μετὰ μεγάλων δὲ σημείων ... ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν».

Μονάδες 10

B. Να γράψετε στο τετράδιό σας τις απαντήσεις των παρακάτω ερωτήσεων:

B1. Να περιγράψετε τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας του Αθηναίου με βάση τα στοιχεία του διδαγμένου κειμένου.

Μονάδες 10

B2. «Πανταχοῦ δὲ μνημεῖα κακῶν τε καγαθῶν αἰδία ξυγκατοικίσαντες»: Γιατί ο Περικλῆς αναφέρεται ἐδῶ ὄχι μόνο στις επιτυχίες ἀλλὰ καὶ στις αποτυχίες τῆς Ἀθήνας;

Μονάδες 10

B3. Να αναλύσετε τὴ βασικὴ ἐπιφύλαξη ποὺ διατυπώνει ο Περικλῆς — στο μεταφρασμένο κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ — σχετικά με τὴ δυνατότητα τοῦ λόγου να πείσει τοὺς ἀκροατὲς καὶ να ἐκθέσετε τὸ ἐπιχείρημα, με τὸ ὁποῖο παρακάμπτει τὴν ἐπιφύλαξη αὐτὴ στο παρακάτω ἀπόσπασμα: «ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς πόλεως, ἣν ἀπὸ τῶνδε τῶν τρόπων ἐκτησάμεθα, σημαίνει». (κεφ. 41)

Θουκυδίδη Περικλέους Επιτάφιος, (35)

[...] Γιατί εἶναι δύσκολο να μιλήσει κανεὶς μ' ἐπιτυχία, ἐκεῖ ποὺ με κόπο εξασφαλίζεται ἡ ἐντύπωση ὅτι λέγει τὴν ἀλήθεια. Κι αὐτό, γιατί ο ἀκροατὴς ποὺ ξέρει καλὰ τα γεγονότα καὶ τ' ἀκούει μ' εὐνοϊκὴ διάθεση, ἴσως θα σχημάτιζε τὴ γνώμη ὅτι τα λεγόμενα εἶναι κάπως κατώτερα, σε σύγκριση μ' αὐτὰ ποὺ καὶ θέλει ν' ἀκούει καὶ τα ξέρει καλὰ· ὅμως, αὐτὸς ποὺ δὲν τα γνώρισε, θα σχημάτιζε τὴ γνώμη πὼς πρόκειται για υπερβολές, ἐπειδὴ νιώθει φθόνο, ἀν τυχόν ἀκούσει κάτι ποὺ ξεπερνά τὴ δική του δύναμη. Γιατί μόνο ὡς ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἀνέχεται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀκούει ἐπαινούς ποὺ λέγονται για ἄλλους, ὡς ἐκεῖ ποὺ κι ὁ καθεὶς πιστεύει ὅτι εἶναι ἰκανὸς να κατορθώσει κάτι ἀπ' ὅσα ἀκουσε· ὅμως, για καθετὶ ποὺ ξεπερνά τὴ δύναμή του, κυριεύεται ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ἀπὸ φθόνο, κι ἔτσι δὲν δίνει πίστη.

Μονάδες 10

B4. Ποιοὶ παράγοντες συνέβαλαν στὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας τοῦ Περικλή;

Μονάδες 10

B5. Να γράψετε δύο ὁμόρριζες λέξεις τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσας, ἀπλές ἢ σύνθετες, για καθεμιά ἀπὸ τὶς παρακάτω λέξεις τοῦ κειμένου:

Γ. Αδίδακτο κείμενο
Ξενοφώντας Απομνημονεύματα Δ. IV.16.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁμόνοιά γε μέγιστόν τε ἀγαθὸν δοκεῖ ταῖς πόλεσιν εἶναι καὶ πλειστάκις ἐν αὐταῖς αἶ τε γερουσίαι καὶ οἱ ἄριστοι ἄνδρες παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι νόμος κείται τοὺς πολίτας ὁμνύναι ὁμονοήσειν, καὶ πανταχοῦ ὁμνύουσι τὸν ὄρκον τοῦτον· οἶμαι δ' ἐγὼ ταῦτα γίνεσθαι οὐχ ὅπως τοὺς αὐτοὺς χοροὺς κρῖνωσιν οἱ πολῖται, οὐδ' ὅπως τοὺς αὐτοὺς ἀθλητὰς ἐπαινῶσιν, οὐδ' ὅπως τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἰρῶνται, οὐδ' ἵνα τοῖς αὐτοῖς ἡδῶνται, ἀλλ' ἵνα τοῖς νόμοις πείθωνται. τούτοις γὰρ τῶν πολιτῶν ἐμμενόντων, αἱ πόλεις ἰσχυρόταταί τε καὶ εὐδαιμονέσταται γίνονται· ἄνευ δὲ ὁμονοίας οὐτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθεῖη οὐτ' οἶκος καλῶς οἰκηθεῖη.

Γ1. Να μεταφράσετε στο τετράδιό σας το κείμενο.

Μονάδες 20

Γ2.α. Να μεταφέρετε στο τετράδιό σας τους παρακάτω πίνακες, στα κενά των οποίων θα συμπληρώσετε τους τύπους που ζητούνται. (Η αντωνυμία να γραφεί στο γένος και στον αριθμό που βρίσκεται ο τύπος του κειμένου, που δίνεται).

εὐδαιμονέσταται

Επίρρημα

Θετικός _____ **Συγκριτικός**

τούτον

Αντωνυμία

Γενική _____ **Δοτική** _____ **Κλητική**

Μονάδες 5

Γ2.β. Να γράψετε τους ζητούμενους τύπους για καθεμιά από τις παρακάτω λέξεις του κειμένου:
αἰρῶνται: το δεύτερο ενικό πρόσωπο της ευκτικής και της προστακτικής του αορίστου β' στη φωνή που βρίσκεται.

πείθωνται: τον ίδιο τύπο στον παθητικό αόριστο.

ἐμμενόντων: το δεύτερο ενικό πρόσωπο της οριστικής του μέλλοντα και του αορίστου στη φωνή που βρίσκεται.

Μονάδες 5

Γ3.α. Να αναγνωρίσετε συντακτικά τις παρακάτω λέξεις του κειμένου:
ἀγαθόν, εἶναι, ταῦτα, τούτοις, τῶν πολιτῶν.

Μονάδες 5

Γ3.β. «οἱ ἄριστοι ἄνδρες παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν»:

Να μεταφέρετε τον πλάγιο λόγο σε ευθύ (Μονάδες 2) και να δικαιολογήσετε την απάντησή σας (Μονάδες 3).

Μονάδες 5

Διευκρίνιση

Στο τέλος της **εκφώνησης της ερώτησης Β1** προστίθεται: (κεφάλαιο 41)

Απαντήσεις:

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Και αφού παρουσιάσαμε τη δύναμη μας με μεγάλες απτές αποδείξεις και βέβαια όχι χωρίς μάρτυρες, θα γίνουμε αντικείμενο θαυμασμού και από τους σύγχρονους και από τους μεταγενέστερους και χωρίς καθόλου να έχουμε ανάγκη από ένα Όμηρο ως μνηστή ούτε από κανέναν άλλο που με τα λόγια του θα δώσει μια πρόσκαιρη χαρά, την ιδέα όμως που θα σχηματιστεί για τα έργα μας η αλήθεια θα βλάψει, αλλά (θα προκαλούμε θαυμασμό), γιατί αναγκάσαμε κάθε θάλασσα και στεριά να γίνει πέρασμα στην τόλμη μας και στήσαμε παντού μνημεία αιώνια και των επιτυχιών μαζί και των αποτυχιών μας. Για μια τέτοια λοιπόν πόλη κι αυτοί εδώ, πιστεύοντας ότι ήταν καθήκον τους να μην χαθεί αυτή, πέθαναν πολεμώντας γενναία, και από όσους μένουν στη ζωή είναι φυσικό ο καθένας να θέλει με προθυμία να μοχθεί για χάρη της.

B.1

Μετά από τον ύμνο της Αθήνας και τον τονισμό της παιδευτικής δύναμής της, αποκαλώντας την "παιδευσιν της Ελλάδος", αναφέρεται στην πολύπλευρη ικανότητα του Αθηναίου πολίτη, τη μεγάλη ευστροφία του και την αυτάρκειά του, "καθ' ἕκαστον δοκεῖν ... αὐταρκεὺς παρέχεσθαι". Υπάρχει ένας χαρακτηρισμός του Αθηναίου πολίτη ουσιαστικός: σε πολλές και ποικίλες εκδηλώσεις της ζωής μπορεί με "χάρη και ευστροφία" να παρέχει τον εαυτό του ακεραιωμένο. Η αυτάρκεια που χαρακτηρίζει την Αθήνα, χαρακτηρίζει και τον πολίτη της. Μπορεί ο κάθε Αθηναίος να είναι συγχρόνως τέλειος επαγγελματίας, πολιτικός, πολεμιστής, καλλιτέχνης κλπ. Αρκεί να αναλογιστεί κανείς τους τομείς που διακρίθηκαν ο Σόλων (νομοθέτης, ποιητής, στρατηγός, έμπορος) ή ο Ξενοφών (στρατηγός, ιστορικός, φιλόσοφος, κτηματίας κλπ) ή και ο ίδιος ο Περικλής. Αυτή η ικανότητα της πολύπλευρης δραστηριότητας ήταν παιδευτικός καρπός της πολιτείας, απαύγασμα της "επιτηδεύσεως και των τρόπων" της Αθηναϊκής δημοκρατίας. Ανάμεσα στην πόλη και στον πολίτη υπάρχει μια διαλεκτική σχέση που διέπει τη δομή όλου του Επιταφίου. Φυσικά πρέπει να τονιστεί ότι έρχεται σε αντιπαράθεση με τη μονολιθικότητα του Σπαρτιάτη που ήταν καλός πολεμιστής και τίποτα άλλο.

B.2

Στο χωρίο αυτό ο θαυμασμός του Θουκυδίδη για την Αθήνα και το μεγαλείο της παίρνει διθυραμβικό τόνο. Με τη λέξη "μνημεία" πρέπει να εννοηθεί κάτι που μένει και θυμίζει επιτυχίες ή αποτυχίες, νίκες ή ήττες και όχι κτίσματα επιβλητικά και σπουδαία, που θυμίζουν συμφορές στους εχθρούς και ευεργεσίες στους φίλους. Αποτυχία λ.χ. ήταν όταν τόλμησε η ελληνική πολιτεία να χτυπήσει την περσική δύναμη στη Μέμφη της Αιγύπτου (454 π.Χ.) ενώ επιτυχία ο θρίαμβος του Κίμωνα στις όχθες του Ευρυμέδοντα (468 π.Χ.) στην Παμφυλία της Μ. Ασίας. Έτσι θέλει να τονιστεί ότι για την υστεροφημία ενός μεγάλου λαού η ανάμνηση μεγαλόπνων επιχειρήσεων που απέτυχαν, έχει την ίδια σημασία με την ανάμνηση των θριάμβων του. Με την αποφυγή τονισμού μόνο των επιτυχιών δεν παρουσιάζεται υπερβολικός, μετριάξει τον διθυραμβικό τόνο του και κερδίζει σε αντικειμενικότητα.

B.3

Στο προοίμιο του Επιταφίου λόγου του ο Περικλής εκφράζει ορισμένες επιφυλάξεις σχετικά με την εκφώνηση του λόγου και τη δυνατότητα του ίδιου ως ομιλητή να πείσει τους ακροατές και να σταθεί / φανεί αντάξιος των προσδοκιών τους. Ο Περικλής λοιπόν εντοπίζει ορισμένες δυσκολίες που σχετίζονται με τη σύσταση του ακροατηρίου του. Συγκεκριμένα μέσα στους κόλπους των ακροατών / στο πλήθος των ακροατών διακρίνει αυτούς που ξέρουν καλά τα λόγοντα, προφανώς επειδή ήταν παρόντες σ' αυτά και πολέμησαν μαζί με τους νεκρούς κι αυτούς που δεν τα γνωρίζουν, πιθανότατα δηλαδή τους μεγάλης ηλικίας Αθηναίους που δεν έπαιρναν μέρος σε εκστρατείες εκτός Αττικής. Οι πρώτοι επιθυμούν να παρουσιαστούν τα πολεμικά γεγονότα με τρόπο που θα εξυψώσει και τους ίδιους. Αυτοί λόγω προσωπικής βίωσης και συμμετοχής παρασύρονται από το συναίσθημα και τηρούν μια "μεροληπτική" στάση. Οι δεύτεροι είναι περισσότερο δύσπιστοι και πιο απαιτητικοί. Αυτοί είναι διατεθειμένοι να αποδεχθούν μόνο όσα ανταποκρίνονται στις δικές τους δυνάμεις, ενώ αμφισβητούν όσα δεν μπορούν να κατορθώσουν. Αυτή η "δυσκολία" τους κατά τον ρήτορα εκπορεύεται από την φύση του ανθρώπου. Εδώ ο Περικλής ως καλός γνώστης της ψυχολογίας του πλήθους προβαίνει σε μια διαχρονική ψυχολογική παρατήρηση για το φθόνο "γιατί μόνο ως εκείνο ... δε δίνει πίστη".

Συμπερασματικά και οι δύο ομάδες των ακροατών περιορίζουν τον ρήτορα, στη μια περίπτωση λόγω της γενικότερης αδυναμίας του λόγου να αποδώσει τα σπουδαία κατορθώματα των νεκρών και στην άλλη λόγω της δυσκολίας αλλαγής της ανθρώπινης φύσης ή επέμβασης πάνω στην ανθρώπινη φύση. Ο Περικλής λοιπόν καλείται ν' ανταποκριθεί σ' ένα ιδιαίτερος απαιτητικό ρόλο επιτυχαίνοντας το "μετρώως εἰπεῖν", ένα λόγο δηλαδή που θα κρατήσει το σωστό μέτρο και θα αποφύγει τις υπερβολές προκρίνοντας την αλήθεια.

Στο κεφάλαιο 41 ο ρήτορας ανακεφαλαιώνει, πριν περάσει στον έπαινο των νεκρών, τον έπαινο της πολιτείας και των τρόπων που προηγήθηκε καταλαμβάνοντας ένα μεγάλο μέρος του λόγου (κεφ. 37 - 41).

Αξιζει να παρατηρήσουμε ότι ο ρήτορας τονίζει με emphaticό τρόπο τη δύναμη της πόλεως, στρατιωτική και οικονομική, μια δύναμη που είναι αποτέλεσμα των τρόπων ζωής (δημοκρατικό πολίτευμα - ελευθερία και αξιοκρατία κεφ. 34, απόλαυση πνευματικών και υλικών αγαθών και ευημερία σε καιρό ειρήνης κεφ. 38, άνετη πολεμική αγωγή κεφ. 39, συνδυασμός θεωρίας - πράξης κεφ. 40) για τους οποίους διεξοδικά μίλησε παρακάμπτοντας την τυπική δομή των επιταφίων. Αυτή λοιπόν η δύναμη αποτελεί κατά τον Περικλή το πλέον αδιάσειστο τεκμήριο της υπεροχής και του μεγαλείου της Αθήνας. Έτσι ο λόγος του δεν περιέχει ωραιολογίες, υπερβολές και κομπασμούς "ὡς οὐ λόγων ... κόμπος τάδε" δεν εκπορεύεται από μια υπέρμετρη εγκωμιαστική διάθεση, αλλά βρίσκεται σε απόλυτη αντιστοιχία με τα έργα. Ο στόχος του ρήτορα με τη δήλωσή του αυτή είναι να πείσει τους ακροατές του για την αλήθεια των όσων περιέχονται στο εγκώμιό του, ώστε να μην τα εκλάβουν ως μεγαλαυχίες που απέχουν από την πραγματικότητα. Έτσι η αλήθεια των έργων, η αντικειμενική παρουσίασή τους από τον ρήτορα διαλύει οποιεσδήποτε αμφιβολίες ή επιφυλάξεις. Η Αθήνα έχει κερδίσει το θαυμασμό των συγχρόνων και των κατοπινών με απτές αποδείξεις κι αψευδείς μάρτυρες. Το μεγαλείο και η δύναμή της είναι αδιαμφισβήτητα και ικανά να κάμψουν τις επιφυλάξεις και των πιο δύσπιστων ακόμα.

B.4

Σελ. 20 "Η πτυχή όμως της λαμπρής σταδιοδρομίας ... με την περίφημη Ασπασία από την Μίλητο."

B.5

παίδευσιν:	εκπαίδευση - παιδί
εὐτραπέλως:	εκτροπή - αποτροπή
κατάμεμψιν:	μομφή - μεμψιμοιρία
ἐσβατόν:	διάβαση - πρόσβαση
λειπομένων:	υπόλοιπο - έλλειψη

Γ.1 ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Επιπλέον, και η ομόνοια βέβαια θεωρείται ότι είναι το μεγαλύτερο αγαθό για τις πόλεις και παρά πολλές φορές σ' αυτές και οι γερούσιες και οι άριστοι άνδρες προτρέπουν τους πολίτες να ομνοοούν, και παντού στην Ελλάδα υπάρχει ο νόμος να ορκίζονται οι πολίτες ότι θα ομνοοούν, και παντού δίνουν τον όρκο αυτό. Εγώ, πάντως, νομίζω ότι αυτά γίνονται όχι για να εκφέρουν κρίση (επιβράβευσης) οι πολίτες για τους ίδιους χορούς, ούτε για να επιλέγουν τους ίδιους αυλητές, ούτε για να προτιμούν τους ίδιους ποιητές, ούτε για να ευχαριστιούνται με τα ίδια πράγματα, αλλά για να πειθαρχούν στους νόμους. Διότι, εάν οι πολίτες παραμένουν πιστοί σ' αυτούς οι πόλεις γίνονται ιδιαίτερα ισχυρές και ευτυχισμένες. Χωρίς ομόνοια, όμως, ούτε μια πόλη είναι δυνατόν να κυβερνηθεί σωστά, ούτε ένα σπιτικό να διοικηθεί καλά.

Γ.2.α

εὐδαιμονέσται:	
θετικός βαθμός:	εὐδαιμόνως
συγκριτικός βαθμός:	εὐδαιμονέστερον

τούτον:	
γενική	τούτου
δοτική	τούτω
κλητική	ούτος

Γ.2.β

αίρῶνται: Ευκτική ἔλοιο
Προστακτική ἐλοῦ

πέιθωνται: πεισθῶσι(ν)

ἐμμενόντων: ἐμμενεῖς (β' ενικό οριστ. Μελλ.)
ἐνέμεινας (β' ενικό οριστ. Αορ.)

Γ.3.α

ἀγαθόν: κατηγορούμενο στο "ὁμόνοια" με συνδετικό ρῆμα το "εἶναι"
εἶναι: εἰδικό ἀπαρέμφατο ὡς ἀντικείμενο στο "δοκεῖ" (προσωπική σύνταξη)
ταῦτα: ὑποκείμενο στο "γίγνεσθαι" (ετεροπροσωπία)
τούτοις: ἀντικείμενο στο "ἐμμενόντων"
τῶν πολιτῶν: ὑποκείμενο στο "ἐμμενόντων" (γενική ἀπόλυτη).

Γ.3.β

"ὦ πολῖται, ὁμονοεῖτε"

Αἰτιολόγηση: Το "ὁμονοεῖν" εἶναι τελικό ἀπαρέμφατο πλάγιου λόγου ἐπιθυμίας ἐξαρτημένο ἀπό το βουλητικό - κελευστικό ρῆμα "παρακελεύονται".

Το τελικό ἀπαρέμφατο, ὡς γνωστό, ἀντικαθιστᾷ ἐγκλίση ἐπιθυμίας του ευθέος λόγου, καὶ ἐπειδὴ δηλώνει παραίνεση - προτροπή σε β' πρόσωπο, στὸν ευθύ λόγο μετασχηματίζεται σε προστακτική.